

baron Dipauli. Spodtikal se je nad vladinim programom, ki je nejasen, povedal, da njegova stranka ni navezana na zdajšnje vladno. Po njegovih mislih se ne bo dalo pomagati ljudstvu, dokler se bodo davčne postavbe v drugačnem duhu in smislu izpeljevale, kakor so se sprejele od zbornice. Očital je vladi, da novo vpeljana osebno dohodninsko postavbo celó drugače izpeljuje, kakor je ob svojem času to obljubila državnemu zboru. Vlada vedno skrivne ukaze pošilja uradnikom, po katerih se imajo držati proti volji državnega zbora, ki je nekdanj sklenil davčno postavbo. Zagotavlja, da ne bo tako kmalu glasoval za kakšno novo davčno postavbo in obžaluje, da ni kakor zdajšnji finančni minister, glasoval proti njej. Na dalje je Dipauli zahteval, naj se sklene pravična pogodba z Ogrji, kajti vsled zdajšnje pogodbe redimo mi Ogrje. Toda take pogodbe ne moremo sklepati, če nismo v državnem zboru edini, če se narodi med seboj le prepirajo. Priporoča slednjič, naj se mir naredi med avstrijskimi narodi, ki so vsi jednake vrednosti. Najprej naj se skrbi, da bomo mogli živeti, potem bomo se le modrovali. — Vlada je predložila pogodbo, katero je dne 5. dec. 1897 sklenila z Japonsko; potem načrt postavbe, da se hišnega davka oprostijo nove stavbe, ki se imajo iz zdravstvenih in prometnih obzirov izvršiti v Celovcu; enako za neke nove stavbe na Dunaju; imajo se zidati nove železnice, in sicer ozkotirna iz Gabele v Kotoru v Trbinje in proti Dubrovniku — potem na Gornjem Avstrijskem iz Linca v Urfar in iz Freudenthala v Klein Mohrau. Vložilo se je mnogo vprašanj (interpelacij) na vlado, med drugimi poslanca Berkša in tovaršev, kedaj pridejo domov avstrijski vojaki, ki so na Kreti.

Rešimo ob meji, kar se rešiti dá!

Slovenci moramo Nemcem »dobrote njihove prosvete« drago plačevati; najhujši pa je ta davek ob meji. Komu izmed nas se še ni usilila misel, da imajo že od nekdanj ravno fare ob slovensko-nemški meji tako malo in še manj odličnega dijaštva? To ni slučajno, ampak ima svoje neovržne uzroke v nemškem sosedstvu. Nemec je po prosveti močnejši od nas, in vpliva torej na nas mnogo bolje, nego mi na njega. Ta vpliv pa slovenski narodni značaj kali in slabi, kar pa zopet na razvoj duševnih sil zelo neugodno deluje. Kajti kakor rastlina le v dobri zemlji in čistem zraku napreduje v rasti ter daje obilno bujnega cvetja in zdravega sadu, tako se

slovenska prekosi vse druge; božjepotniki Nemci, katerih je ob času našega bivanja v Marijaceh prišlo šest procesij, so petje slovensko poslušali strmeč. Tujci so zvedavo povpraševali, kdo da smo mi; odgovarjalo se jim je, da smo mi Slovenci s Spodnjega Štajarja.

Kako je zunaj cerkve? Cerkev, t. j. prostor okoli cerkve je ograjen, med cerkvicem in tržiščem potegnjena je zid. Okoli zida po tržišču sem našel 48 prodajalnic, t. j. šotorov, kjer si romarji morejo kupovati spomenice na Marijino Celje, na pr. podobice, svetinice, križce, itd. Prodajalci imajo jednako blago, vendar pa blaga ne cenijo vsi jednako. Pri enem šotoru dobiš podobico za 10 kr., in če si želel kaj kupiti pri drugem kramarju, onde so jednako podobico ponujali za 4 kr. Tukaj dobiš kaj za 50 kr., isto reč pri sosedu cenijo 1 gld. Trgovci pač poskušajo srečo, češ, saj romar ne ve, da li se mu je cena nastavila pravično ali ne.

Popoldne ob četrti uri smo se zbrali k večernicam. Sedaj so pridigali č. g. Vreže, kateket iz Maribora. Zvečer pa se je vršila takozvana »rimska procesija« ali »vrtec«. Solnce se je ravno skrilo za mogočne orjake gorske in nastopil je mrak. Iz cerkvenega vogla je bledi mesec v svoji polni svetlobi lukal na nas. Zvonovi so doneli, malo da se

tudi duševne moči človekove morejo čvrsto razvijati ter do napornega, krepkega dejanja povspeti le na podlagi in v ozračju nepokvarjene in čvrste narodne značajnosti. Kdor je dušeslovec, temu ni treba tega dokazivati, kdor pa ni, pa naj pregleda slovensko-štajarsko zemljo z ozirom na število dijaštva, ki ga pošilja v šole ta ali oni kraj. Dobro vemo, da ne smemo pozabiti, v kolikor je prebivalstvo tu ali tam tudi po mošnji zmožno, da se prilagodi višjim tirjavam sedanjega časa. Ali ravno obmejno ozemlje, na katero meri naš dokaz, glede na prirodne darove nima uzroka Bogu se pritoževati. In vendar! Dočim nahajamo tem več talenlov, čim bolj se pomikamo od nemške meje proti jugu! Tudi nemčurska mesta so v tem oziru strup. Skratka: najčvrstejši je duh pač tam, kjer je narodni značaj ostal najčistejši; čim več nemškutarije, tem manj inteligence. Kar se opazuje med Slovenci in Nemci, to se sicer kaže tudi med drugimi narodi, kjer se dotikajo, in kako je sedaj, tako je bilo vselej in še bo.

Če je vpliv nemškega sosedstva obmejnimi in okoli nemčurskih mest bivajočim Slovencem bil že od nekdanj na kvar, je pa od štidesetih let sem, to je, odkar se je iznad nemških mest in trgov jela dvigati in čez kmetske krajine širiti ona smrdljiva kužna sapa, ki se imenuje liberalizem, ravno ugonbljajoč, morilen: naše ljudstvo ob meji in v mestnih okoliših gineva ne le duševno, ampak tudi gmotno. Najhuje je pa tam, kjer se nahaja blizu meje veliko nemčursko in liberalno gnezdo, kakor je to ravno ob naši štajarski slovensko-nemški meji, blizu koje leži Maribor. Nemški liberalizem je kakor se dandanes lahko povsod vidi, grozno gospodaril, ali groznejše menda nikjer, nego baš tukaj. Občine, ležeče na severni strani mariborske okolice že dolgo nimajo več toliko kmetijskih posestnikov, da bi se iz njih mogel sestaviti občinski odbor; po farah Zgornja Sv. Jungerta, Sv. Jurij, Svičina pa njih število še ravno segne. Kako se njim godi, to se pravi, v kolikor so prosti nemškoliberalnega jarma, na to bi nam lahko odgovorili mariborska in štajarska hranilnica; znano nam je, da prosilcem posojil slovenska posojilnica v Mariboru že dolgo več ne more ustrezati, ker ni več na kaj posoditi. Vse je v rokah nemškoliberalnih meščanov in grajščakov. Z najhujšo revščino pa opazuješ najboljše zagrizeno nemčurstvo in nekako otožnost in mrklost duha, ki ti, če si rodoljub, žalosti pretresa srce. Ljudje ti usiljujejo svojo polnemščino tako trdovratno, da jameš dvomiti, da dotičnik zna slovenski; ti ostaneš

ni zemlja tresla. Procesija se je začela gibati po precej obširnem cerkvišču. Bilo nas je menda okoli dve tisoč oseb; obhoda smo se udeleževali mi Slovenci, a pridružili so se k nam še Nemci, pa tudi domačini so prišli poslušat petja slovenskega, čeravno jim to ni več nič novega. Brez malega vsak izmed nas je držal gorečo svečo. Vladala je podrugod nočna tihoča, ali okrog cerkve so luči preganjale temo, mogočno petje pa je pretresalo zrak. Pobožnost današnjega dneva smo končali s prihodom »rimskega obhoda« v cerkev.

Tretjega dne je za nas napočil čas ločitve od svetišča Marijinega. Na svetu je pač vse spremenljivo, le večnost bode stalna. In za stanovitno srečno večnost se moramo pripravljati, dokler živimo tukaj na svetu. Večno srečo v družbi preblazene Device Marije pa si bomo pridobili, ako se ravnamo po znanih besedah, ki jih je Marija bila govorila strežnikom pri svatovščini v Kani na Galilejskem, ko je rekla: »Karkoli vam reče on, namreč Jezus, to delajte!«

Smešnica.

Sodnik: »Koliko ste stari?« — Gospodičina (priča): 40 let; človek se žalibog tako hitro stara; pa mlada sem tudi bila; gospod sodnik, vi si kar mislite ne morete, kako mlada sem bila.

pri slovenščini, oni lomi nemščino; nakrat mu uteče v govorico slovenski stavek, toda ko se tega zaveda, skoči zopet k svoji nemščini, ki mu je ponos in izveličanje. Šole so urejene tako, da se le v prvih letih uči v materinščini, pozneje vlada jedino nemščina; pri Zgornji Sv. Jungerti in v Svičini je patron »nemški šulverein«. Koliko koristi ima ljudstvo od takih šol? Ali ko bi vendar hotelo spoznati, da so mu duševno še na kvar, ker za- držujejo razvoj duha! Skratka grozno stanje! Kdor hoče nasledke toče prav poznati, iti mu je tje, kjer je toča sekala; komur ni znana grozna moč povodnji, gre tje, koder je voda divjala; komur pa se še doslej niso odprle oči, da bi spoznal upliv nemškega liberalizma, ta naj pojde v gori imenovane kraje, in izprevidel bo.

Toda, ne tožimo dalje; nič ne pomaga niti njim, niti nam. Ampak povzpni se do krepkega dejanja, ki bode našim najglobljega omilovanja vrednim bratom v korist in končno rešitev!

Zadnjič je »Slov. Gosp.« opominjal, naj se osnuje za mariborski okraj politično društvo, ki bi marljivo misijonarilo. Dobro; ali kdor misli, da je tem krajem s takim društvom že pomagano, se moti. Teh ljudij narodnost sama ne reši, njim se mora gmotno seči pod rame. Zatorej smatramo za neobhodno potrebno, da bode društvo ne le politično, ampak tudi gospodarsko. Vrhu tega naj se jame misliti na osnovitev kake zadruge. Končno pa bi menda še najbolje zaleglo, ako bi se, kakor nam je svetoval vrl narodnjak, ki tukajšnje razmere prav dobro pozna, posredovalo, da pridejo posestva, ki se niso v nemških rokah, ali vendar že rahla, v last Slovincem. Ali nismo že davno opominjali, naj se osnuje društvo, ki bi bilo nasprotno »Südmarki«? Kako bi ga tukaj bilo treba!

Toda če se sploh misli kaj storiti, da se v krajih, o katerih smo danes govorili, reši, kolikor se še da, naj se to stori prav kmalu. Nemci ne čakajo, oni ne oprezujejo, kakor mi, ampak delajo noč in dan. V kratkem utegnemo tudi doživeti, da se bode v omejitve slovenskega ozemlja natanko določila narodna meja, in kam bode takrat pripadel velik kos Slovenskih gor in ves Kozjak, ali Nemcem ali nam, to bode zavisno od tega, koliko bomo za te kraje dotle storili. Na noge tedaj! Vzglejmo se nad mravljami!

O okrajnih zastopih.

(Govor poslanca J. Žičkarja v deželnem zboru dne 16. februarja 1898.)

Pred vsem moram odgovoriti gospodu poročevalcu, vit. pl. Störk-u in g. dež. odborniku dr. Reicher-ju, ki sta se pritožila, češ, postava glede okrajnega zastopa se je dvajset let drugače tolmačila, kakor sedaj po naj-novejši določbi najvišjega upravnega sodišča. Jaz trdim nasprotno, da se je namreč dotična postava 20 let krivo, napačno razlagala, dokler nam ni pripomoglo najvišje sodišče do prave naobrazbe te postavbe. O celjskem okrajnem zastopu bode, mislim, kdo drugi spregovoril. Odgovarjam le na trditev gosp. Stallnerja, da ni res, da bi ne bili v celjskem okrajnem odboru zastopani tudi Nemci. Saj se je izvolil g. Ježovnik kot zastopnik trgovinstva in obrti v okrajni odbor. Tudi navedene številke niso natančne: v okrajnem zastopu ni 21 slovenskih in 19 nemških, pač pa 23 slovenskih in 17 nemških odbornikov.

Izbornim besedam gg. dr. Serneca in posl. Herka pristavljam le še nekaj kratkih opazk sosebno se ozirajoč, ali je pravičen ali ni načrt postavbe, o katerem razpravljamo in na katerega se sklicuje poslanec Stallner. Postava, ki velja dandanes glede okrajnih zastopov, in katero želimo spremeniti, je za občine na deželi zelo krivična; o tem se prepriča, kdor primerja vsoto vseh davkov, plačanih od teh občin onim davkom, katere

plačujejo veleposestniki, mesta in trgi, trgovci in obrtniki; da je ta postava krivična, kaže tudi število prebivalcev v občinah po deželi, ki je veliko večje, kakor število duš v ravnokar imenovanih treh skupinah.

Dovoljujem si, da dokažem omenjeno krivico vsaj na enem vzgledu. — Okraj konjski šteje 27 občin ter 22.695 prebivalcev, ki plačujejo 44.396 gold. 93 $\frac{1}{2}$ kr. direktnih davkov. Ta okraj ima dvoje trgov; oba skupaj 1897 prebivalcev, ki plačujejo 5.056 goldinarjev 32 kr. direktnega davka. Občine plačujejo potemtakem najmanj šestkrat toliko davka kakor one tri skupine; prebivalcev imajo najmanj devetkrat toliko kakor one; med 36 odborniki okrajnega zastopa pa jim privoščijo le — 13 zastopnikov, torej malo, malo več kakor tretjino.

V drugih okrajih bržkone tudi ni v tem oziru boljše. — Zato smelo trdim, da presegajo občine po številu prebivalcev in po davkih one tri skupine prav zdatno; imajo prav gotovo petkrat več prebivalcev in davkov, navzlic temu pa le četrtno zastopnikov v okrajnih odborih.

Ta postava v okrajnih zastopih, kakor tudi ona o deželnem redu, je nekaka nepravilnost »anomalija« kakor jo je imenoval že drug govornik pred menoj. Kmetje plačujejo veliko več davka, njih število je veliko večje od onih treh skupin, v deželni zboru pa in v okrajnih zastopih ne dobijo svojih pravih pravic, nimajo toliko zastopnikov, kakor bi jih morali imeti.

V okrajnem zastopu se sicer res ne sme prezirati nobena vseh štirih skupin; pač pa sme vsaka zahtevati svojo pravico. Število zastopnikov bi se vendar le moralo ravnati po davku, ki ga plačuje ta ali ona skupina. V tem smislu — oziraje se na davke — je okrajni zastop uravnan na Češkem.

Pred 14 leti so tudi v tej naši zbornici predlagali nekateri poslanci, naj se spremeni določbe, ki se tičejo okrajnih zastopov; točka 9. takratnega predloga se je glasila: »Točka 9 se ima glasiti: Število odbornikov v okrajni zastop se ima med dotične skupine razdeliti po razmerju direktnega davka v okraju, plačanega od posameznih skupin...« Predlog je bil propal.

To je torej jedna nepravilnost, nezakonitost pri naši postavi, katero hočete s svojim predlogom spremeniti; ako se ta predlog občinskega odbora odobri in obvelja kot nova sprememba, tedaj se omenjena postava še poslabša, mesto da bi se popravila, popravila; prvi, stari krivici se hoče na ta način pridjati druga, nova krivica. Posestniki na deželi bi se naj še bolj umaknili v kot pred onimi »beati possidentes,« ki posedajo po mestih in trgih; to pa le na škodo kmečkemu stanu. To je res! Kajti na deželi je le malo, prav malo takih hiš, da bi njih posestniki zavolj hišnega davka smeli voliti med veleposestniki; to me nagiba, da bodem glasoval proti predlogu občinskega odbora.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli cesar so v ponedeljek vsprejeli v avdijenci državno-zborsko predsedništvo ter pri tej priliki izrazili nado, naj se prične mirna in stvarna razprava v državnem zboru. To tudi vsi državljani, razun prusakov, srčno želijo. — Pogodba z Ogersko pride v drž. zboru na vrsto po veliki noči dne 20. ali 21. aprila. — Tirolca dr. Schöpfer in dr. Kapferer sta izstopila iz nemške katoliške ljudske stranke. Škoda!

Češko. V Rumburgu je bil oni dan shod nemških nacionalcev. Govoril je na shodu, ki je brojil okoli 4000 ljudi, tudi poslanec Wolf za nemško ukupnost. Soglasno

je shod sklenil, da naj boj v državnem zboru ne neha, dokler niso odpravljene jezikovne naredbe. Tudi Schönerer nemško ljudstvo šunta ter je pripravljala za Pruse. — V Pragi se je te dni otvoril nemški konzulat.

Štajarsko. Res, lepe cvetove poganja nemška kultura celó med profesorji! Urednik graškega »Tagblatt«, profesor dr. Streintz, je na shodu zaupnih mož javno razžalil profesorja dr. Steinwenderja, vodjo nemških nacionalcev. Steinwender je Streintzu napovedal dvoboj in oni dan sta se sabljala. Streintz je težko ranjen.

Koroško. Glasovati prusak Jurij Schönerer pride na velikonočni ponedeljek svojega evangelja oznanjevat v slov. celovško okolico, na Razpotje. — Železnico v Krški dolini so že začeli zidati. — V Libuščah pri Pliberku so pri občinskih volitvah, navzlic nemčurski gonji, zopet zmagali Slovenci.

Kranjsko. Deželni odbor je častital novemu ljubljanskemu knezoškofu dr. Jegliču. — »Slovenski List« bode z naprej izhajal zopet samo vsako soboto. — Dr. Ernst Kramar se preseli iz Celovca v Ljubljano, da bode uravnal in vodil kemično poskuševališče. — V cenilno komisijo za osebno dohodarino so v I. razredu volili v Ljubljani samo Nemci.

Hrvaško. Skoro po vsej Slavoniji se oglašala lakota. Kako je vendar to mogoče v toli rodovitni deželi? Tu ima gotovo mnogo na svoji vesti sedanja madjaronska vlada. — Na Reki bodo pri zopetnih obč. volitvah gotovo zmagali avtomaši, ki nič nočejo vedeti o upeljavi ogerskih postav.

Ogersko. Dne 11. aprila bodo imeli Madjari narodni praznik; s tem bodo slavili punt 48. leta. — V Budapešti so radi socialističnih nemirov obsodili 28 oseb na dve leti ječe in 50 gld. globe, 48 oseb pa na jedno leto ječe in 50 gld. globe. Tako Madjar-ember rešuje socialno vprašanje.

Vnanje države.

Rim. Nedavno so sv. oče vsprejeli v avdijenci švedskega prestolonaslednika. — Danes teden so papež v konsistoriju ali zboru kardinalov potrdili blizu 100 novih škofov, med temi knezonadškofa dr. Misijo, knezoškofa Jegliča in ameriškega škofa Trobea, rodem Slovenca.

Nemško. Državni zbor je vsprejel postavni načrt o povečanju vojne mornarice v drugem in tretjem branju; glasovali so zanj tudi vsi katoličani razun Poljakov, katere pruska vlada neusmiljeno zatira. Zdaj pa že tudi naša vlada misli na povečanje vojne mornarice. Seve, kar je slabega ali za žep težavnega, v tem navadno Avstrija Nemčijo posnema!

Rusko. Rus vedno bolj širi svojo moč v vshodni Aziji. Zdaj je dosegel, da mu je Kitajska dala v najem dve morski pristanišči, Port Artur in Ta-lien-Wan, do katerih bo Rus za nekaj let potegnil sibirsko železnico. Angleži in Japonci se pa hudo kislo držijo.

Srbsko. Za mesec dnij bodo volitve v skupščino. Vlada bo gotovo dobila lepo večino, ker je bivši kralj Milan doma, ki bo že gledal, da se bodo volitve vršile po madjarskem ali turškem receptu. — Občinske volitve so po vsej državi bile te dni, in je vlada z njimi prav zadovoljna.

Turško. V grški Tesaliji turški vojaki počenja grozovitosti. Oni teden je turški vojak ubil meni nič, tebi nič katoliškega duhovnika v mestu Volo. — Na Kreti še vedno ni guvernerja. Nemčija je že davno pozvala domov svojo vojno ladjo in vojake, naša vlada pa boja to stori koncem aprila meseca.

Špansko. Pri volitvah za državni zbor je vlada dobila veliko večino. — Do vojske med Španijo in severoameriški Zedinjenimi državami boja le ne pride; pač pa bodo na zahtevo Zedinjenih držav Španci sklenili z ustaši premirje do meseca oktobra.

Cerkvene zadeve.

Knezoškofu Jakobu v slovo!

(Iz Ljubljane, koncem svečana).

(Konec.)

A v vseh takih slučajih se je pokazalo, da je vse verno kranjsko ljudstvo s svojim škofom. Liberalci so sicer skušali s svojimi napadi ljudstvo odtrgati od duhovščine in duhovščino od škofa. A ni šlo nikoli! Čim hujsi so bili ti napadi, tem tesnejša vez se je med njimi sklepala. In danes, smem reči, je ta vez tako močna, tako trdna, da je nobena sila ne bi mogla več raztrgati.

A žalibog, uprav sedaj, ko so se odnosaji toliko izpremenili in ublažili, da bi tudi za prevzvišenega gospoda knezoškofa po tolikih bridkostih nastopila boljše, mirnejša doba, kliče ga glas božji od nas na Gorisko. Kar čuti vse verno ljudstvo na Kranjskem ob tej bridki izgubi, to čuti tudi višji pastir sam. V zadnjem pastirskem listu pravi med drugim: »Ne morem vam povedati, kako čisto nepričakovano mi je to prišlo in kako bridko in mlo se mi je storilo, da vas moram zapustiti. Še le tedaj sem čutil prav živo, kako ste mi prirastli k srcu...« Koncem lista pa se ljubeznivo in ganljivo poslavlja: »In sedaj še par besedij! Prva mi bodi beseda zahvale. Da, predragi v Gospodu, duhovniki in posvetni, iz celega srca se vam vsem zahvaljujem za vso ljubezen in udanost, ki ste mi jo tako obilno skazovali v letih, katere mi je Bog dal preživeti med vami. Posebno pa se vam zahvaljujem za vaše molitve; zakaj dobro vem, mnogo let ste molili za-me. Za vse te izkaze ljubezni, ki so mi res dajali v bridkih urah marsikako tolažbo in mi vedno vlivali v srce novega poguma, za vse to sprejmite mojo najiskrenejšo zahvalo! Bog vam vse najobilnejše poplačaj, kar ste mi storili. Druga moja beseda pa je prav živa prošnja: Odpustite mi, če sem morebiti koga razžalil in ne pozabite me v svojih molitvah tudi v prihodnje...!«

To ljubeznivo poslovlje je vse dobro naše ljudstvo užaljeno začulo; marsikako duhovsko oko je postalo rosno. A sedaj ne more drugače biti; Bog hoče tako, in božji volji se moramo ukloniti. Da bi nas prevzval knez kdaj žalil, tega si niti misliti ne moremo; pač pa mora jeden ali drugi z isto prošnjo obrniti se nanj in ga prositi odpustanja.

Nehote mi prihaja v spomin, kako se je sv. apostol Pavel poslavljaj iz Mileta. Tedaj je ta sv. mož govoril svojim duhovnikom in ljudstvu: »Vi veste od prvega dne, ko sem prišel v Azijo, kako sem z vami ves čas bil služec Gospodu z vso ponižnostjo in s solzami in skušnjami, katere so se mi godile zaradi zalezovanja, kako nisem nič odtegnil koristnega, da bi vam ne bil oznanil in vas učil očitno in po hišah... In zdaj, glejte, jaz zvezan v Duhu grem v Jeruzalem, ne vedoč, kaj se mi bo v njem zgodilo... Ali ni nič se tega ne bojim: tudi svojega življenja ne cenim dražjega nego sebe, da le dokončam svoj tek in službo besede, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da pričujem evangelij milosti božje... Nisem se umaknil, da bi vam ne bil oznanil vse volje božje...« (In ko je bil to izgovoril, je pokleknil in molil z njimi vsemi. Velik jok pa je vstal med vsemi...)

Z apostolom sv. Pavlom sme tudi prevzvišeni knezonadškof govoriti iste besede...

Pojdi torej, ljubljani naš višji pastir, kamor te kliče glas božji! Mi, tvoji zvesti sinovi se bomo solzni ozirali za teboj odhajajočim, vedoč, da v Tebi izgubljam najboljše očeta, vzornega višjega pastirja. Bog Ti poplačaj tisočero, kar si storil dobrega naši deželi, Bog ti poplačaj obilno vse trpljenje, katero si moral pretrpeti za nas in, žalibog, tolikrat tudi zaradi nas! Ločeni telesno, hočemo ohraniti onega duha, katerega smo se od Tebe navzeli. Naša srca ostanejo zvesta onim neminljivim, večnim